

micznego Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1964 r. w sprawie organizacji dostaw kompletnych obiektów przeznaczonych na eksport,

4) dodatkowymi kosztami wynikającymi z konieczności usunięcia skutków stwierdzonych w toku realizacji błędów projektowych i konstrukcyjnych, jeżeli dokumentacja projektowa lub konstrukcyjna została sporządzona przez poddostawcę.

2. Z funduszu gwarancyjnego pokrywane są wydatki generalnego dostawcy, związane z:

- 1) kosztami usunięcia stwierdzonych w okresie gwarancji usterek i ukrytych wad dostarczonych maszyn i urządzeń bądź ich wymiany w razie nieopłacalności dokonywania przeróbek,
- 2) odszkodowaniami lub karami umownymi, płaconymi odbiorcom z tytułu nieosiągnięcia przewidzianych w umowie technicznych zdolności produkcyjnych obiektu i parametrów techniczno-ekonomicznych bądź w związku z udzieleniem odbiorcom opustu od ceny na skutek oddania do użytku obiektu o niższej zdolności produkcyjnej lub obiektu charakteryzującego się parametrami techniczno-ekonomicznymi gorszymi od ustalonych w umowie,
- 3) dodatkowymi kosztami, poniesionymi w okresie gwarancji w celu doprowadzenia kompletnego obiektu do przewidzianych w umowie zdolności produkcyjnych oraz parametrów techniczno-ekonomicznych.

3. Koszty, odszkodowania, kary umowne i opusty, o których mowa w ust. 2, obciążają fundusz gwarancyjny w wysokości nakładów i wydatków poniesionych przez generalnego dostawcę, w części przekraczającej odszkodowanie i kary umowne otrzymane lub należne generalnemu dostawcy od poddostawców.

4. Fundusz ryzyka może być wykorzystany na pokrycie wydatków, o których mowa w ust. 1, dotyczących różnych umów. Ta sama zasada dotyczy funduszu gwarancyjnego w zakresie wydatków, o których mowa w ust. 2. Sposób ewidencji powinien umożliwić ujęcie rzeczywistych wydatków pokrywanych z funduszu ryzyka lub gwarancyjnego według umów, w związku z których realizacją one powstały.

5. Środki funduszy ryzyka i gwarancyjnego gromadzi się na odrębnych oprocentowanych rachunkach bankowych. Nie wykorzystane w ciągu roku środki tych funduszy przechodzą na rok następny.

6. Jeżeli środki zakumulowane na rachunku funduszu ryzyka lub gwarancyjnego okażą się niewystarczające dla pokrycia zobowiązań generalnego dostawcy określonych w ust. 1 i 2, bank może generalnemu dostawcy udzielić kredy-

tu antycypacyjnego na poczet przyszłych odpisów na fundusze do wysokości 50% planowanych na dany rok odpisów. Na przejściowe zasilenie funduszy ryzyka i gwarancyjnego mogą być udzielane także pożyczki z funduszu rezerwowego jednostki nadrzędnej.

7. Jeżeli środki funduszu ryzyka lub gwarancyjnego, pozostałe na dzień 31 grudnia, przekroczą dwukrotnie odpisy planowane na dany rok, dyrektor przedsiębiorstwa upoważniony jest do przelania nadwyżki w całości lub w części na fundusz rozwoju, a w odniesieniu do przedsiębiorstw nie tworzących funduszu rozwoju — na fundusz inwestycyjno-remontowy.

8. W razie likwidacji działalności generalnego dostawcy pozostałości funduszy ryzyka i gwarancyjnego podlegają odprowadzeniu na fundusz rezerwowego jednostki nadrzędnej.

§ 9. 1. Dodatkowe koszty ponoszone przez generalnego dostawcę w toku realizacji umowy, a wynikłe z konieczności usunięcia skutków stwierdzonych w toku realizacji błędów projektowych i konstrukcyjnych (o ile dokumentacja projektowa lub konstrukcyjna została sporządzona przez generalnego dostawcę we własnym zakresie), oraz kary umowne lub odszkodowania płacone przez generalnego dostawcę z tytułu nieoddania w terminie obiektu do użytku (z wyjątkiem wypadków określonych w § 8 ust. 1 pkt 2) — pokrywane są w ciężar strat nadzwyczajnych generalnego dostawcy.

2. Koszty dodatkowe związane z usunięciem błędów, dokonaniem przeróbek, usunięciem usterek lub dokonaniem poprawek w maszynach i urządzeniach wyprodukowanych przez przedsiębiorstwo będące generalnym dostawcą są pokrywane ze środków obrotowych i obciążają koszty własne produkcji przedsiębiorstw bądź — jeżeli przedsiębiorstwo tworzy fundusz napraw gwarancyjnych — obciążają ten fundusz. Przepis ten nie dotyczy maszyn o nietypowej konstrukcji i nie produkowanych seryjnie.

3. Generalny dostawca obowiązany jest dochodzić od swoich poddostawców odszkodowania za poniesione straty, jeżeli powstały one na skutek niedopełnienia przez nich warunków umów w zakresie dostaw i usług.

§ 10. Minister Przemysłu Ciężkiego i Minister Górnictwa i Energetyki, każdy w swoim zakresie, wydadzą w porozumieniu z Ministrem Finansów przepisy w sprawie zasad ewidencji księgowej działalności generalnego dostawcy.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

347

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 grudnia 1966 r.

w sprawie zezwolenia na wnoszenie pieniędzy polskich i krajowych książeczek oszczędnościowych na statki morskie i na znoszenie ich z tych statków.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 w związku z art. 19 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pisemnie upoważnionym pracownikom przedsiębiorstw, posiadającym zezwolenie dewizowe na wypłatę pieniędzy polskich kapitanom statków morskich bandery obcej z tytułu zaliczki kapitańskiej, zezwala się na wnoszenie pieniędzy polskich stanowiących taką zaliczkę na odnośny statek morski bandery obcej oraz na powrotne znoszenie

ze statku na ląd pieniędzy polskich stanowiących pozostałość z zaliczki kapitańskiej.

2. Członkom załogi statku morskiego bandery obcej zezwala się na znoszenie na ląd pieniędzy polskich otrzymanych przez nich na statku z zaliczki kapitańskiej oraz na powrotne wnoszenie ich na statek.

3. Zezwolenie na wnoszenie pieniędzy, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie uprawnia do wywozu tych pieniędzy z Polski.

§ 2. Zezwala się krajowcom dewizowym nie należącym do załogi statków morskich, uprawnionym do udania się na podstawie przepustki lub równorzędnego dokumentu na statek bandery polskiej lub bandery obcej w porcie polskim — także w razie pozostawania statków bandery obcej w naprawie lub w remoncie w stocznjach polskich — na wnoszenie każdorazowo na te statki pieniędzy polskich do kwoty zł 200 na osobę oraz imiennej krajowej książeczki oszczędnościowej bez względu na kwotę figurującego w niej wkładu, z za-

strzeżeniem powrotnego znielenia całości tych samych pieniędzy oraz książeczki oszczędnościowej na ląd.

§ 3. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 26 kwietnia 1958 r. w sprawie zezwolenia na wnoszenie pieniędzy polskich na statki zagraniczne (Monitor Polski Nr 37, poz. 214).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Minister Finansów: J. Albrecht

348

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 grudnia 1966 r.

w sprawie zasad i trybu finansowania oraz kontroli dotacji przedmiotowych.

Na podstawie § 18 pkt 2—4 uchwały nr 349 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1966 r. w sprawie dotacji przedmiotowych (Monitor Polski Nr 74, poz. 344) zarządza się, co następuje:

- § 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu będzie mowa o:
- 1) uchwale bez bliższego określenia — należy przez to rozumieć uchwałę nr 349 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1966 r. w sprawie dotacji przedmiotowych (Monitor Polski Nr 74, poz. 344),
  - 2) prezydjach wojewódzkich rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydja rad narodowych miast wyłączonych z województw,
  - 3) wydziałach finansowych prezydiów właściwych rad narodowych — należy przez to rozumieć wydziały finansowe prezydiów rad narodowych właściwych terytorialnie dla jednostek gospodarczych.

Rozdział 1.

Dotacje przedmiotowe udzielane z kredytów budżetu centralnego.

§ 2. Dotacje przedmiotowe, o których mowa w § 3 ust. 1 oraz w § 5 ust. 1 uchwały, mogą być wypłacane, jak następuje:

- 1) dotacje przedmiotowe limitowane — jedynie w granicach ustalonej w budżecie kwoty dotacji na dany artykuł, z uwzględnieniem zmian dokonywanych na mocy przepisów zawartych w rozdziale 3 uchwały,
- 2) dotacje przedmiotowe nie limitowane — do wysokości kwoty wynikającej z faktycznej ilości sprzedanych artykułów dotowanych, z tym że w razie konieczności przekroczenia ustalonej w budżecie kwoty dotacji Ministerstwo Finansów uruchamia na wniosek ministerstw i rządów centralnych związków spółdzielczych zwiększone kredyty budżetowe, jeżeli zwiększenia takiego nie można dokonać w trybie § 2 zarządzenia nr 50 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1966 r. w sprawie przenoszenia kredytów między paragrafami budżetu centralnego (Monitor Polski Nr 40, poz. 205).

§ 3. 1. Dotacje przedmiotowe, o których mowa w § 2, dla przedsiębiorstw państwowych i spółdzielni, zwanych dalej „jednostkami gospodarczymi”, będą udzielane ministerstwu i centralnym związkowi spółdzielczym z kredytów budżetu centralnego.

2. Kredyty na dotacje przedmiotowe (ust. 1) będą otwierane i przekazywane w trybie §§ 19—24 przepisów o rachunkowości budżetowej, stanowiących załącznik do zarządzenia

Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1961 r. (Monitor Polski z 1961 r. Nr 17, poz. 87, z 1962 r. Nr 2, poz. 4 i z 1965 r. Nr 72, poz. 414).

§ 4. 1. Ministerstwa i centralne związki spółdzielcze przekazują kredyty na dotacje przedmiotowe:

- 1) dla państwowych jednostek gospodarczych rozliczających się z budżetem centralnym — zjednoczeniom lub jednostkom równorzędnym,
- 2) dla państwowych jednostek gospodarczych rozliczających się z budżetami terenowymi — właściwym zjednoczeniom przedsiębiorstw terenowych,
- 3) dla spółdzielczych jednostek gospodarczych — krajowym, wojewódzkim i okręgowym związkowi spółdzielczym.

2. Przepis § 3 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 5. 1. Zjednoczenia oraz krajowe, wojewódzkie i okręgowe związki spółdzielcze, o których mowa w § 4 ust. 1, zwane dalej „jednostkami rozliczającymi”, wypłacają jednostkom gospodarczym w granicach przekazanych kredytów budżetowych zaliczki na poczet należnych dotacji przedmiotowych.

2. Zaliczki wypłacane są w pierwszym dniu każdego miesiąca do wysokości $\frac{1}{3}$ kwoty dotacji przedmiotowych przewidzianej na dany kwartał.

3. Jednostki gospodarcze rozliczają się z jednostką rozliczającą z otrzymanej zaliczki na podstawie sporządzonych przez nie żądań zapłaty:

- 1) w zakresie artykułów objętych systemem cen fabrycznych — na formularzu według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia,
- 2) w zakresie artykułów nie objętych systemem cen fabrycznych i usług — na formularzu według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do zarządzenia.

4. W żądaniach zapłaty sporządzanych na formularzu:

- 1) według wzoru nr 1 — wyodrębnia się artykuły bądź ich grupy co najmniej w takiej szczegółowości, jaka została ustalona w uchwale Rady Ministrów w sprawie projektu budżetu Państwa i niektórych zasad jego wykonywania,
- 2) według wzoru nr 2 — wyodrębnia się wszystkie artykuły (usługi), na które zostaną ustalone jednostkowe stawki dotacji.

5. Żądania zapłaty należy sporządzać odrębnie dla wypłat dokonanych za rok ubiegły i odrębnie dla wypłat należnych za rok, w którym następuje wystawienie żądania zapłaty.